

»pijejo... Turek Ibrahim tepe, Turek Ahmed pravi: »Zadušili se bodo,« in hoče pomagati dečkom. Turek Ibrahim pravi:

»Bolj ko jih bom tepel, bolj bodo oni druge pse kristjanske! Spoznali bodo pravo Mohamedovo vero.«

»Pravo vero, ki je ti še nimaš! Prerok nam ukazuje usmiljenje do siromakov, posebno do otrok.«

»Nakladaj rajši to pasjeversko zalego!« robanti hudi Turek. — Halali — halalo! pojó rogovi, konji tresejo zemljo, žene in možje vpijejo v mestni zid: »Ljudje božji — rešite nas!« Otroci tulijo: »Ata! Mama! Rešite nas!«

Zid ostane gluh, vrvi se napnó, konji poskočijo. Zdaj je zgrabil Turek Matjažka. Zavekal je: »Mama!«

In že je bila pri njem, že ga je vzela v naročje, ljubčkala in dejala: »Ne dam svojega malega dečka Turku hudemu!«

Potem sta pa letela, letela kakor ptička-lastovička visoko gori — in sta priletela v Podkrnos. In ata in stara mati in teta in strici in gospod proš in mačica in kačica, vsi so se veselili, da se je vrnil Matjažek — — —

(Dalje prihodnjič.)

Vanin:

Težko pričakovanje.

Nikolaj, Nikolaj
sveti naš,
s sivo častiljivo brado:
težkó, težkó
te čakamo, tebe
in angelcev zlato armado!

V urah večernih
zdaj le o tebi še kroži beseda.
Indija Koromandija —
in vse več
nam košek je tvoj vsem, seveda!

Ah, Marica silno bi rada
nekaj igrač,
a Tonček moli goreče
za knjigo o palčkih,
o bajnih zakladih
iz bajnih palač.

Vsi pa, brez izjeme,
pozabili nočemo dobrih slaščic.
»O Nikolaj sveti:
kmalu že pridi k nam!
K tebi naj ide naš klic.«

